

KIS HÍR LAP

AZ ORSZÁG ELSŐ GYERMEKE. (Lásd a 296. l.)

19. sz. — 1872/73.

IV. kötet

MATYI ÉS PETI

vagy:

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

TT LAKNAK közel? Ez aztán szerencse," szolt Baltás gazda.

„Miért?“ kérdé az öreg.

Baltás gazda elmondta, hogy még két társával utban van a város felé, itt az erdőben megpihentek, de a közeledő zivatar elől nem tudnak hova menekülni s épen valami hajlékot keresni indult.

„Ha megengednék, hogy házukban töltsük az éjt, bizony nagyon megköszönjük," fejezé be.

„Gazdámtól függ, de azt hiszem, szívesen fogja látni mindhármukat, csak jöjjenek bátran," felelt az öreg. „A házat nem lehet eltéveszteni... ezen az ösvényen itt egyenesen oda jutnak."

Baltás gazda sietett vissza utitársaihoz s elmondván a jó hirt, gyors léptekkel mentek a ház felé, mert már nem csak dörgött és villámlott, hanem nagy csöppekben kezdett a zápor is hullani. Alig haladtak át a patakon az öreg által mutatott ösvényre, nagy örömmel pillantottak meg annyi idő után szép darab buza-vetést, tovább ismét burgonyát, káposztát s más veteményeket, melyek arra mutattak, hogy e vadonban értelmes és szorgalmas gazda telepedett le. Kevéssel tovább szép gyü-

mölcsös kertre találtak s végre előtűnt maga a ház is. Ez bizony nem volt valami fényes palota, hanem azért elég jó ilyen őserdő közepette; vastag szálfákból volt összeróva, elől nagy ajtó, oldalt néhány ablak nyílt, tetején pedig kémény füstölgött, jeleül annak, hogy a konyhában sütnék-föznek odabent. Az ajtó előtt öreges férfiú épen a kasza köszörülésével foglalkozott, távolabb pedig tisztos öltözetű asszony egy csapat mekegő kecskét etetett. Baltás gazda új barátja, a kigyótól elébb annyira megrémült öreg, fát hasogatót a konyhára.

Midőn utasaink közel értek, illedelmesen köszöntek s a kaszát köszörülő gazda föltekintett, a nélkül hogy munkáját abba hagyta volna. Arcza, bár naptól süttött és egészséges volt, valami megható bánatos kifejezéssel bírt, mint olyan emberé, ki sok szomorúságot élt át. Röviden, de barátságosan üdvözlé vendégeit.

„Isten hozta, barátim" szolt. „Lépjenek be házamba, szívesen látom. Mondta a szolgám, hogy utasok és hogy egyikök ki is mentette őt a vízből. Kapnak nálam jó ágyat és jó vacsorát."

Épen amint e szavakat kimondá, nagyot villámlott s a zápor teljes erővel kezdett zokogni.

„Menjünk be", szolt a gazda s mindnyájan beléptek.

A szoba, melybe nyitottak, tulajdonképen nagy konyha volt; közepén roppant tűzhely állott, melyen kel-

lemes tűz háziasszony komondor mig néhány jó ételillat

Matyi, golástól, vizsgálódot figyeltek. sajátságos, Mintha valotta volna majd kérdő a vidé hátha tud dani szülei zott s leve ját, hogy ben a per reátekintet Matyihoz zokogva ki

„Matyi A házi dulatlanul pett, jól szintén kör

„Igazá Az én fiam!

De már odasietett, vén János, szeméit s n

„A bi Matyi urfi! ongyva. „H lett belőle! tram! Én v s ki anny

lemez tűz pattogott, körülte pedig a háziasszony, az öreg szolgál, a nagy komondor és két macska sürgölődött, míg néhány fazékból és serpenyőből jó ételillat áradott szét.

Matyi, fáradtan a hosszú gyalogolástól, eddig nem igen figyelmesen vizsgálódott s ő rá sem igen nagyon figyeltek. De most a házigazda hangja sajátságos, meglepő hatást tett reá. Mintha valahol, és pedig sokszor hallotta volna már s elhatározta, hogy majd kérdezősködik később; hátha arról a vidékről való, hol ő született, hátha tud talán valami újságot mondani szüleiéről? Egészen elgondolkodott s levette nagy karimáju kalapját, hogy fejét kezébe hajtsa. De ebben a perczen a háziasszony épen reátekintett és nagyot kiáltott, aztán Matyihoz rohant, karjaiba ölelte és zokogva kiáltá:

„Matyi! Az én Matyi fiam!”

A házigazda egy perczig mozdatlanul bámult, aztán közelebb lépett, jól megnézte Matyit s végre szintén könyezve megölelte.

„Igazán . . . csakugyan Matyi! Az én fiam! Isten hozott, Matyi fiam!”

De már erre az öreg szolgál is odasietett, nem más volt ez, mint a vén János, ki most öklével törölgette szemeit s meghatottan üdvözlé Matyit.

„A bizony . . . a bizony . . . Matyi urfi! Matyi urfi!” kiáltott ujongva. „Hogy megnőtt! Egész ember lett belőle! Isten hozta, kedves ifjram! Én vagyok a vén János, tudja, ki annyiszor kivittem az ökrös sze-

keren a mezőre! Ki hitte volna, hogy a világnak egészen más részére kell vándorolni mindnyájunknak, hogy ismét találkozzunk!”

„No, csakhogy ismét együtt vagyunk”, szól Gergely ur, (mert valóban Matyi apja volt az) „most már vége a szomorúságnak.”

Még sokáig ölelkeztek és örvendeztek a jó szülők és az elveszettnek hitt fiu s képzelhetni, hogy a derék Baltás gazda mily csodálkozó arcot vágott mindezekhez. Végre aztán reá és Petire is került a sor. Matyi elmondta, mily hű társaik voltak ezek, s erre az öregek Baltás gazdát és Petit is összeölelgették s úgy bántak velök, mintha szintén a családhoz tartoznának. Megeredt aztán a beszéd s Matyi majdnem éjjélig mesélgette, mi minden történt vele, mióta elszaladt hazulról.

Matyi barátunk kalandjait mi ismervén, mondjuk el azalatt inkább, miként került Gergely ur nejével és az öreg Jánossal e távol világrészbe.

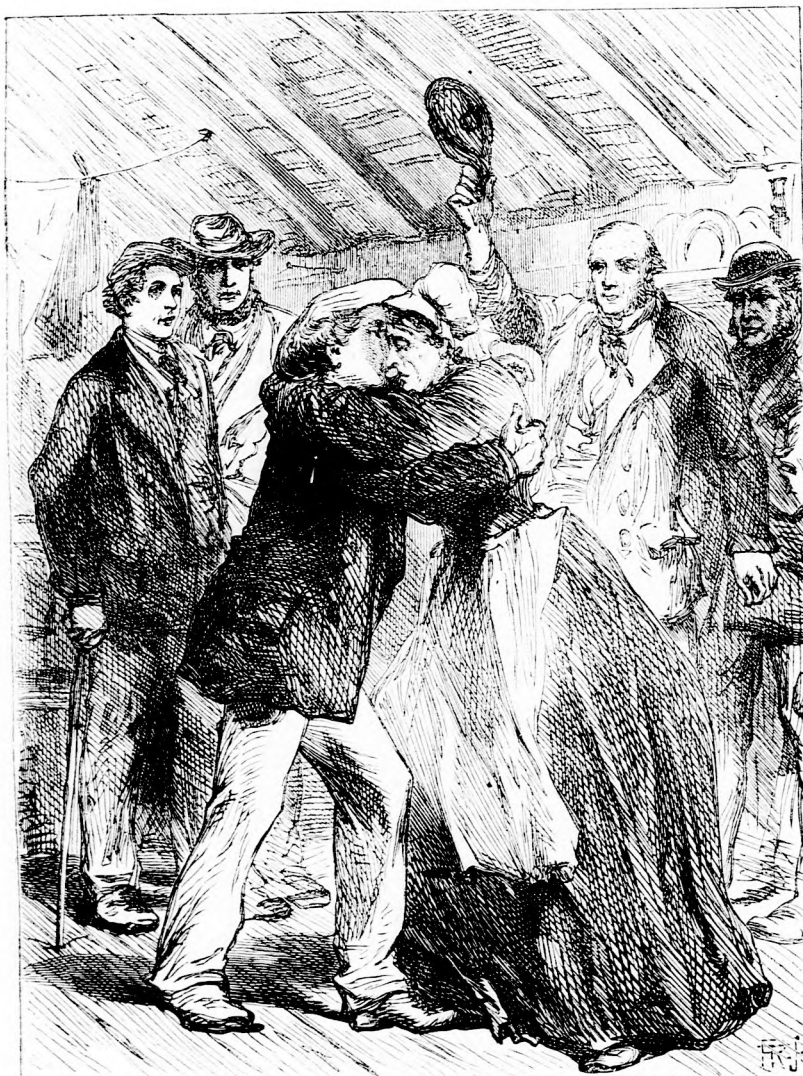
Ama szerencsétlen este, midőn Gergely ur szerüs kertje kigyuladt, a Petire emelt, de szétroppant pisztolyütésétől pedig Matyi anyja ajultan rogyott össze, nagy zavar támadt a házban s aztán szomorú napok következtek Matyi jó szüleire. Anyja néhány nap alatt teljesen fölüdült ugyan, de a tűzvész roppant kárt okozott. Odaégett az egész termés, nem lehetett megmenteni semmit s reggelre senki sem látta őket s így senki sem adhatott hírt felőlök. A szegény

becsületes Gergely ur tönkre volt téve. Hogy adósságait kifizesse, el kellett adnia összes vagyonát s mikor minden hitelezője ki volt elégítve, alig maradt néhány száz forintja.

De ez csak az egyik csapás volt. Az első zavar és rémület elmulta után

az jutott eszébe: hova lett fia? hol van Matyi? Hiába kerestették mindenfelé, Matyinak hire sem volt. Tudjuk, hogy Matyi és Peti ama szerencsétlen éjszakán egyenesen a kikötőbe futottak és a „Herkules“-re mentek;

(Folytatása a 294. lapon.)

„MATYI! AZ ÉN MATYI FIAM!” (Lásd a 291. l.)

JUHOK TÉLEN. (Lásd a 302. l.)

(Folytatás a 292. laphoz.)

szülők szomorúsága pedig annál nagyobb volt, mert még ama szerencsétlen éjjel mindjárt kitünt, hogy a tűzvésznek oka nem volt sem Matyi, sem Peti. Az egyik égő buzaasztag tövében ugyanis két részeg vándorlegényt találtak fekve s egyikök mellett égő pipa hevert; kétségtelen volt, hogy ezek okozták a szerencsétlenséget. Az egyik oda is égett és életével bűnhődött gondatlanságaért, a másikat elfogták és becsukták. Hanem Gergely urat csak annál inkább bántotta, hogy fia ekként ártatlanul szenved, talán nyomorogva barangol a világban, vagy épen talán meg is ölte magát kétségbeesésében. Miután minden keresés és kutatás hasztalan maradt s Matyi többé vissza nem került, szegény Gergely ur egészen elbusulta magát s nem volt többé nyugta, maradása ezen a vidéken. Vagyonát elvesztette, azzal a kis összeggel, a mi megmaradt, nem tudott mihez fogni s így bujában egyszer hirtelen elhatározta, hogy kivándorol a világnak valamely más részébe s messze az emberektől tölti még hátralevő napjait. Neje beleegyezett, hanem az öreg János gazda semmiképp sem tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy vénségére elváljon régi jó urától. Könyezve mondá, hogy ő ezt túl nem éli, inkább a kutba ugrik.

„No hát jöjjön velünk, János!” szólt Gergely ur.

Igy aztán mindhárman elindultak, felültek a hajóra és kivándoroltak Ausztráliába. (Vége következik.)

A KIS TOLVAJ.

„Milike! Milike! Gyere ide! Hamar!”

„Minek? Mi van a kezében, Erzsike?”

„Valami nagyon szép! Gyere, megmutatom. Mamától kaptam szép képes könyvet: olyan szép mesék vannak benne . . . hát még a képek!”

„Oh! mily pompásan fogunk vele mulatni . . . játszunk iskolát, én leszek a tanító, te pedig a tanuló . . .”

„Nem! Én leszek a tanító.”

„Dehogy! Hisz neked lesz jobb, mert te fogod kézben tartani a könyvet és jobban látod a képeket . . .”

„No hát jól van”, szól Erzsike s a két kis leány roppant komoly arccal kezdte lapozni a szép képeskönyvet, midőn egyszerre Milike fölkiáltott:

„Ni, ott jön Marika!”

„Jaj, neki nem mutatom”, szól Erzsike. „Nem szeretem őt . . . nem mutatom neki”, s ezzel hamar becsapta a könyvet.

E beszélgetés csinos falusi ház kapujában történt, hol a két testvér, Milike és Erzsike délutánoként üldögelni szokott. Atyjuknak afféle kis boltja volt, milyen falun szokott lenni, a melyben mindenféle apróság kapható; a falu népe gazdag embernek tartotta s az igaz, hogy Milike és Erzsike mindig legszebben voltak öltözve valamennyi kis leányok között, legszebb játékot kaptak karácsonkor és szép képeskönyveket is. Marika pedig, ki épen arra ment most az utcán, a szegény falusi iskolamester leánya volt; ő nem öltözhetett mindig szép új ruhába, de nem is kívánczolt ez után. Legnagyobb örömét az olvasásban találta s ha valahol könyvet kaphatott, azt kétszer is végig olvasta; csak hogy persze ritkán kapott valami szép képes vagy mesés könyvet, mert szülei szegények voltak s nem vehettek neki ajándékokat.

Természetes, hogy a mint most a két leányka kezében a szép képeskönyvet meglátta, rögtön odaszaladt és sovárogyva nézett reá. Milike azonban féltékenyen tartotta kincsét s csak messziről mutatván azt, dicsekedve mondá:

„Látod, nekem van szép képes könyvem . . . neked nincs; ugy-e nincs?”

„Nincs bizony!” sohajtá Marika. „Mutasd egy kicsit, Milike, csak egy perczig nézek belé.”

„Nem, nem mutatom.”

Marika szomoruan tovább ment, a két kis leány pedig tovább mulatott a szép képeken, aztán behívta őket anyjok ozsonnára.

Egy félórával később Marika visszajövet ismét elhaladt ama kapu előtt s amint odapillantott, látta, hogy a leányok már nincsenek ott, de a könyv ott hever a földön.

„Oh, milyen gondatlan leányok, itt hagyják ezt a szép könyvet a földön. Ha az enyém volna, hogy őrizném!”

Ezzel szinte akaratlanul közelebb lépett és kezébe vette a könyvet, fölnyitotta s lapozni kezdett benne. Sok szép kép volt benne s még felét sem nézte át, midőn lépteket hallott. Marika nagy zavarba jött, letegy-e már most a könyvet; olyan szép, oly öröm volna azt mind látni és olvasni.

„Hátha elvinném?” gondolá. „Hiszen holnap vagy holnapután visszahozhatom, senki sem fogja tudni . . . mintha csak kölcsön vettem volna.”

Ezzel hamar kendője alá dugta a könyvet és haza szaladt vele, otthon pedig eldugta ágyába a párna alá. Mikor aztán dolgát végezte, kilopózott a kertbe s ott a lugasban olvasgatta, este pedig eldugta a pad alá.

Másnap Marikát anyja a boltba küldte egy kis borsért. Ott volt a boltban Milike is, kisírt szemekkel, és apja, mialatt Marikának a borsot kimérte, majd vigasztalta, majd pirongatta a kis leányt.

„Lásd, Milike, mért voltál oly gondatlan, minek hagytad a könyvet a kapu alatt. Most már hiába siratod.”

Milike azonban csak könyezett s pityeregve szólt Marikához:

„Azt a szép képeskönyvet, melyet tegnap mutattam, valami gonosz tolvaj ellopta!”

Marika halálsápadt lett de igyekezett palástolni zavarát s csak annyit mondott:

„De hát bizonyos, hogy tolvaj vitte el?”

„Kétségkívül tolvaj” szólt Milike apja. „Aki elviszi azt, ami nem az övé, az tolvaj.”

Szegény Marika majd összerogyott . . . csak futott ki és sietett hazafelé, mialatt ilyféle gondolatok üttek egymást agyában:

„Tolvaj! tolvaj! Hát én tolvaj vagyok! De hiszen én vissza akarom vinni a könyvet . . . azt persze ők nem tudják s ha kiszül, hogy én vittem el a könyvet, mégis tolvajnak fognak tartani. Oh, bár hozzá sem nyultam volna ahhoz a könyvhöz. De visszaviszem mindjárt holnap reggel . . . nem, még ma este elviszem.”

Ezzel sietett a kertbe a lughoz, hol a pad alatt hagyta a könyvet, de mikor odaért a rémület majd megölte; Pumi, a kis kutya, rátalált a könyvre s épen javában rágdosta; a szép képes levelek összetépvé szerte feküdtek a földön, a könyv tönkre volt téve, most már csakugyan nem lehetett visszaadni, — Marika igazán tolvaj volt!

Sokáig mereven bámult a szerencsétlen könyvre, végre sirásra fakadt és sokáig keservesen zokogott. Midőn aztán jól kisírta magát, kissé gondolkozni kezdett. Eleinte az jutott eszébe, hogy hiszen senki sem tudja, hogy ő vitte el a könyvet, tehát ha nem szól, nem is fog semmi kiszülni. Azonban lelkiismerete ez ellen föllázadt, nem volt nyugta;

érezte, hogy ha titkolja, akkor igazán bünt követ el. Nekibátorodott tehát s könyezve elmondá anyjának az egész dolgot úgy, amint igazán történt s végül minden büntetés eltürésére kész volt, csak jó mamája ne haragudjék!

„Nem haragszom, kedves leányom,“ szólt a mama komolyan. „Nagyon könyelmű tettet követtél ugyan el, de az által, hogy őszintén bevallod hibádat, lehetővé titted, hogy a hibát helyreüssük. Irunk azonnal a városba a könyvkereskedőnek és meghozatjuk azt a könyvet; sok pénz kell ugyan reá, de mindennél többet ér ám a becsület, s ha szegények vagyunk is, becsületesnek kell maradnunk.“

Marika zokogva borult jó anyja

nyakába; nagyon jól tudta, mily áldozatához érte. Sok szükséges dolgot kellett szüleinek megvonni magoktól, csak hogy a könyv árát kifizethessék. Mikor aztán a könyv megérkezett, Marika anyja maga vitte el Milike szüleinek s elmondván a történetet, kérte, hogy ne haragudjanak és bocsássák meg a kis leány meggondolatlan tettét. Milikének nagy volt öröme az újból megkerült szép könyv fölött, szülei pedig természetesen megbocsátottak.

Szegény Marikának mintha nagy kö esett volna le szívéről, mikor végre minden rendbe volt hozva; nem is felejtette el a keserű leczkét és soha sem tett többé olyat, hogy rámondhatták volna: kis tolvaj!

Az ország első gyermeke.

(Képpel a czimlapon.)

ESTHEZ közel kis város van
Nagy ur s Neje lakik ottan.
Kis udvarok, kis családok:
Egy fiok és két leányok.

Rudi fiu derék gyerek,
Tanulgatni nagyon szeret.
A Gizike szép kisasszony
Ma menyasszony, holnap asszony.

De kicsike a harmadik,
Öt éveske is van alig.
Rózsapiros az orcája,
Kedves, édes mosolygása.

Annyi az ő játékszere! . . .
Nektek elég volna fele.
Tele vele kis szobája,
Óh, a boldog kis babája!

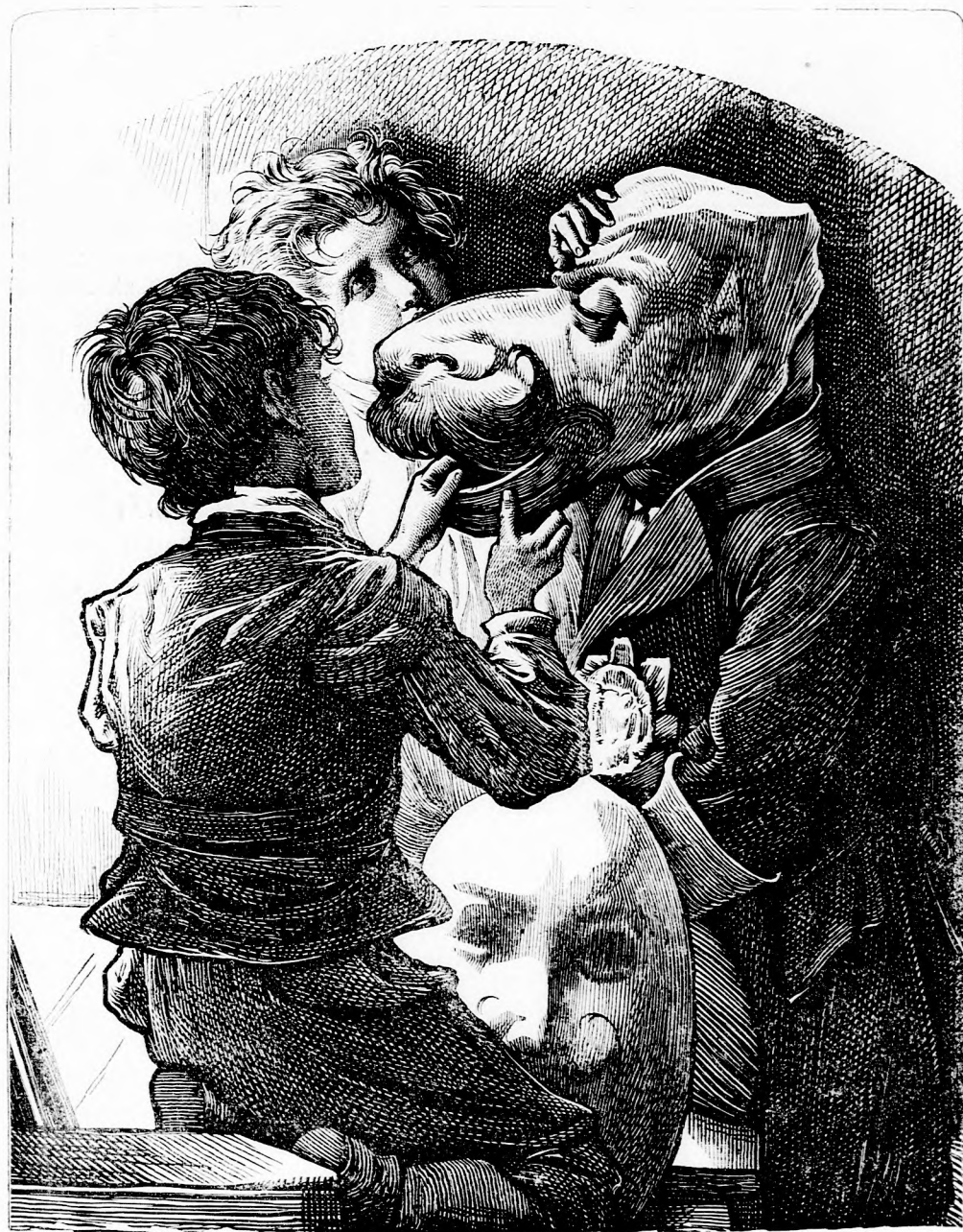
De ezeknél jobban szeret
Kis, eleven gyermekeket.
Fiúkat és leányokat
Sűrűn megajándékozzat.

Jobb módunak szép bábúkat,
Kis edénykét, lovat juttat.
De a szegény sorsunak ad
Melegtartó téli ruhát.

S ami benne legszebb is tán:
Többül metszett magyar kis lány!
Budavárban született ő —
Áldja meg a jó Teremtő!

Áldja meg a magyar Isten,
Csak maradjon nálunk itt ben.
Itt ben szép magyar hazánkban
Hol az ő s a mi Anyánk van.

Gyanitjátok úgy gondolom,
Kiráól szól e kicsi dalom:
A királynak kis lányáról:
Mária Valériáról.

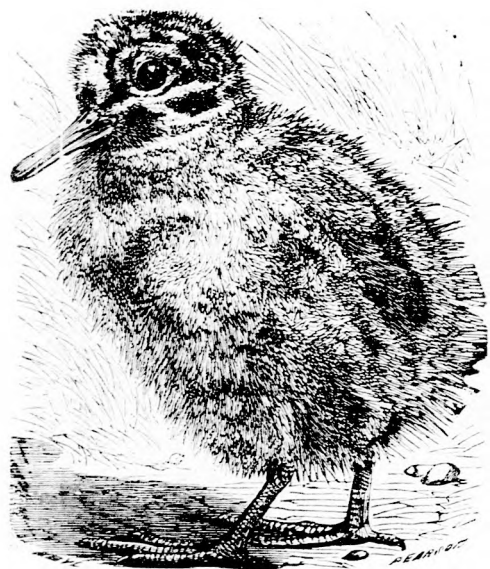
FARSANGI TRÉFA. (Lásd a 302. l.)

áldo-
kel-
csak
Mikor
anyja
mond-
hara-
leány
nagy
könny
meg-

nagy
végre
felej-
sem
matták

ány!

M I L E H E T ?

Bizony, bizony furesa nagyon,
A mi itt rajzolva vagyon!
Mi lehet e kis madarka?
Sem kis esibe, sem ruczaeska
A ki tudja, meg is mondja
Hogy ez itten, kis -- szalonka.

ELŐBB A KÖTELESSÉG, AZUTÁN
A MULATSÁG.

— Egy kis tanuság. —

Egy urnak volt kis kutyája, mely nagyon engedelmesen hallgatott ura minden intésére. Egyszer az ur próbára akarta tenni a kis kutya engedelmisségét s a tányéron pompás csontocskákat tett neki a földre. A kutya gyorsan szaladt a jó falathoz, de épen midőn hozzá akart fogni, gazdája magához hívta.

A kis kutya hallotta a hívást és fájdalmas pillantást vetett a jó csontokra; oly szörnyen csiklandozták orrát, oly jó lett volna beleharapni. De mégis eszébe jutott, hogy legelső kötelessége engedelmeskedni gazdájának s ezért nagyon rö-

vid gondolkozás után ott hagyta a jó falatot és vigan gazdájához ment, mintha mondani akarta volna, hogy szívesen engedelmeskedik. Gazdája pedig megsimogatta s aztán engedte rágicsálnia a csontokat.

Azt hiszem, hogy e példát követni senkinek sem válnék szégyenére. Sokszor láttam és hallottam, hogy a mama parancsolt valamit, a gyermek pedig azt felelte: „Mindjárt, kedves mama“ és mégsem tette, mert nem akarózott abbahagyni valamely játékot. Pedig ez nem helyes. „Előbb a kötelesség, azután a mulatság,“ e szabályt kell követni s akkor lesztek igazán jó gyermekek

KÓCSAG KIRÁLY.

(Képpel a 300. l)

Hol mély a völgy s magas a hegy
S hol harsog a víz-zuhatag:
A kócsagnak tanyája ez,
Királyi vár, fejedelmi lak.

Ellenség nem bánthatja ott,
Hisz oda utja sem kerül.
Itt él mióta süt a nap,
A büszke kócsag egyedül.

Mily méltósággal lépdel ő
Mezében, mely szürkés-fehér:
Magáról szentül elhiszi,
Hogy még a sassal is fölér.

A nép, melyen uralkodik,
A béka- és a halsereg:
„Hajh, nem király, csak zsarnok ő!“
A béka s hal így kesereg.

Egyenként a begyébe szed,
Békát és ferge kis halat.
Hijába, ez a gusztusa
És izlik neki a falat.

Mihelyt a hajnal hasadoz,
A kócsag már munkába kap;
Könnyű neki: nem szól a hal
S a szegény béka nem harap.

FRICZI

és a

CSAC

A

FRICZI URFI

és a

CSACSI.

riczi urfinak kedve szottyán
Nyargalni a számaron.
S végig, kasul és keresztül
Vagtatni a határon.

S hogy ezt Friczi kigondolta,
Fölpattan a számarra,
S rángatja a madzag-gyeplőt
Hol erre, hol amarra.

És bökdösi két oldalát
A türelmes csacsinak,
Hogy csakugy beléremegnek
Négy lábaban az inak.

Ámde azért hogy ő csacsi,
Mégsem akkora számar,
Hogy a kinzást béken tőrje;
Mindenekben van határ.

S im egyszerre csak nagyot rug
A haragos csacsika —
Friczi urfi légbe repül
S a tüskébe bukik a.

Ott lebeg a levegőben,
Mint ha volna holmi sneff;
Teste úgy meghajlik, mint az
Ábeczében a nagy F.

Lám számarának is van esze,
Akarata, jelleme.
Azért hát csak simán bánjunk,
Édes fiaim vele.

A NEHÉZ ÁBÉCZE.

(Képpel a 304. l.)

A b, ab; b a, ba,
Igy tanul, olvas a kis baba.

E b, eb; b e, be:
Megtanulod kicsi Erzsike,

O b, ob; b o bo:
Jaj be nehéz tudomány ez, oh!

Ö b, öb; b ö bö:
Szűk a fejem s ez a könyv oly bő.

Ü b, üb; b ü, bü:
Most nehéz, ám azután könnyü.

A KIS TÁNCZOSNŐ.

(Képpel a 301. l.)

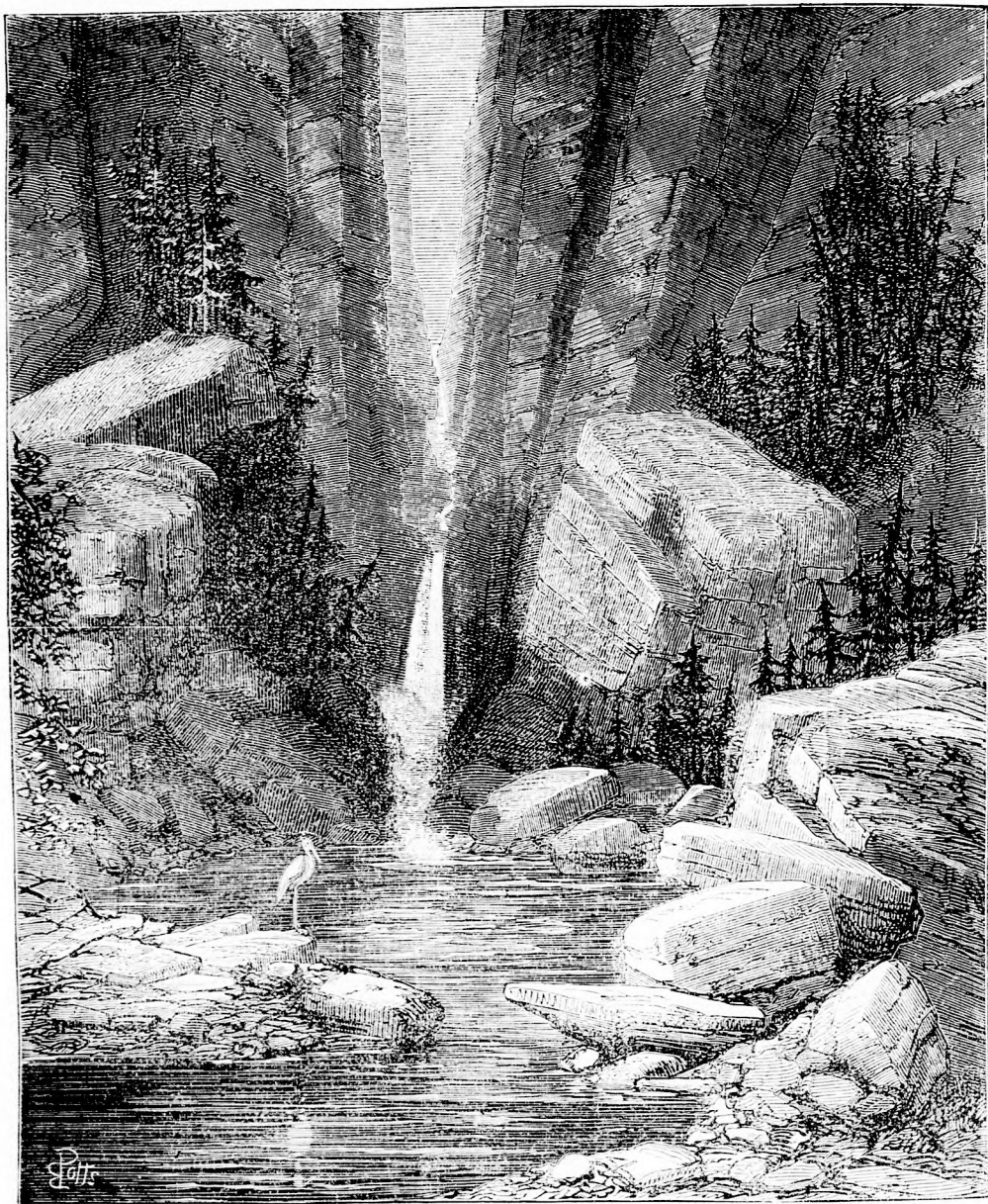
Habos a ruhája,
Piros az orcája.
Mint lepke repde
A kicsi kedves.

Két szeme ragyogó,
Palczája csillogó,
Kis lába lebben,
Angyal se szebben.

S zúgva fölhangzik a:
Brava bravissima!
Piczi művésznő
Olyan igéző.

Virágosó, csokor,
Egy egész nagy bokor,
Kicsi lábához
Odahullámoz.

A tapsra belebeg
A bájos kis gyerek,
És a tündérke,
Im eltűn végre.

KÓCSAG KIRÁLY. (Lásd a 298 l.)

BIBLIAI

Mózes
ten megpar
törvényeket

Ur választ
rendeleteit
A k
fölrják iste
A m

BIBLIAI MONDÁSOK KELETEN.

Mózes könyvében olvassuk, hogy Isten megparancsolta a zsidóknak, hogy a törvényeket, melyeket nekik adott, írják

föl az ajtófélfára és a kapura. Ezt pedig azon czélból parancsolá, hogy valahányszor ki- s belépnek az ajtón, mindig eszökbe jusson az isteni parancsolat és hogy mások lássák, hogy a zsidó nép az

A Kis TÁNCZOSNŐ. (Lásd a 2:9. 1)

Ur választott népe és hiven követi az ő rendeleteit.

A kegyesebb zsidók még most is fölírják isten nevét az ajtófélfára.

A mohamedánoknál ugyanilyen szo-

kás uralkodik. Mindenféle czifrasággal fölékitik kapuikat s közepébe arab betűkkel írják: „Isten a Teremtő és az örökkévaló lény.“ A koránból, mely az ő bibliájok, ki is írnak egyes mondásokat

a szobák falaira, mert azt hiszik, hogy ez által a ház mentve lesz minden bajtól és gonosztól. Sőt sokan még krokodilokat s más állatokat fognak, megölik, kiszáritják és az ajtó tőle akasztják, szintén azért, hogy a gonosz be ne jöhessen. Mily tudatlanság és babonáság! Hogy gátolbaina meg holt, vagy akár élő állat is valami bajt! Csak egy óvhat meg bennünket minden bajtól: Isten!

JUHOK TÉLEN.

(Képpel a 293. lapon.)

A juhoskák nagyünödve
Ott a fűzesek alatt,
Nézegetik, megbámulják
A puha, fehér havat.

„Már én tudom,“ szól a bárány,
„E fehérség micsoda:
Égi bárányoknak hult le
Gyapja a mult éjszaka!“

FARSANGI TRÉFA.

(Képpel a 297. lapon.)

Jaj, mily borzasztó szörnyeteg!
Mily iszonyú pofa!
Ily rémalakot nem láttam
Eltemben én soha!

Mint hordó, feje akkora,
S bajusza szörnyű nagy.
Jaj, jaj, szívem dobog belé
Es vérem belefagy.

Az orrát látni rémület,
Uborka az, nem orr,
Az ilyen orr egy hazat is,
Sziklát is felkotor.

Szaladj Gizella, fuss Lajos!
Szájába beletesz,
És szerte morzsol tégedet
És nyomban ott megesz.

És fut a lány s fut a fiu,
Mindkettő úgy remeg,
Amint egyszerre megszólal
A szörnyű szörnyeteg:

„Hahó, hahó! Megálljatok!
Bohók ne fussatok!
Hisz én a szomszéd rektornak
Kálmán fia vagyok!“

A rómes fej a fejemen
Az papirból való.
Uborka-orr s bajusz hamis —
Ne fussatok, hahó!

Farsangi tréfa az egész,
Nem bántlak titeket.
No jösztek hát, felém tehát
Bohóka gyermekek!“

S Gizella, Lajos összenéz
És vigan föl kaczag.
Nincs félni, nincs remegni ok —
Az egész tréfa csak!

A „KIS LAP“ FELADVÁNYAI.

A „Kis Lap“ 9. számában foglalt történeti képtalány helyes megfejtése:

„Arc Johanna.“

Helyesen megfejtették: Szontagh Ágnes. — Csekeő Ilka. — Fodor Lenke. — Gaál Pista. — Szabó Nelli. — Foncsor Pali.

A 13. számban foglalt tréfás irást helyesen megfejtették: Kertész József. — Spieler Izidor. — Gubányi József. — Máj Ilka és Berta. — Szomor Ilka. — Garda Dezső és Samu. — Mellinger Béla. — Molnár Irma. — Grimm Lajos és Mór. — Homicskó Aftaráz. — Silez Béla. — Abraham Sára és Anna. — Sebe Zsuzsa. — Horváth Margit. — Fuchs Irma. — Preseka Laura. — Tötössy Ilona. — Lövinger Laura. — Falvay Ida. — Ligeti Margit. — Komjáthy Sándor. — Tóth Klemi. — Bogdán Andor. — Apfel Géza. — Szontagh Ágnes. — Hegedüs Ilonka. — Bordás János. — Kácsér Zziga. — (A kinek neve a helyes megfejtők sorából kimaradt volna, kérem azt nekem újból beküldeni. F. b.)

A „Kis Lap“ 15. számában foglalt képtalány megfejtése:

„Szemérem.“

Helyesen megfejtették: Wundszám Cornél. — Falvay Ida. — Bordás János. — Garda Dezső és Samu. — Máriaffy Mariska. — Apfel Géza és Pepi. — Szontagh Ágnes.

A „Kis Lap“ 16. számában foglalt képtalány megfejtése:

„Angyal Bandi.“

Helyesen megfejtették: De Rivo Erzsike és Laura. — Weisz Ignác. — Halász Mariska. —

Vetkugel Jenő
Garda Dezső
Nogáll Erzsike
Jenő. — Máj
Falvay Ida. —
tor. — Apfel
és Flóra. —
Gunya Berta.
Molnár Róza.

FORGÓ

Horkai b
ajánlottuk. F
B. Wasmer Ar
csak fényes ü
nászagy? A
teném, ha M
hol lakik? —
lésedben nem
az apa öröm
megszerezni.
anya (s e ma
tek érdekes d
hogy kiszédte
kozol fölötte
tök növérek.
valaki Forgó
gyar lap cse

Es

Veltkugel Jenő. — Pap Géza — Vályi Béla. — Garda Dezső és Samu. — Szontagh Ágnes. — Nogáll Erzsike. — Kuczik Gábor. — Blantz Jenő. — Máriaffy Mariska. — Orosz Anna. — Falvay Ida. — Bélteky Róza. — Keppich Viktor. — Apfel Géza és Pepi. — Mangold Ágnes és Flóra. — Grimm Lajos — Frusa Flóra. — Gunya Berta. — Balasovics Oszkár és Ernő. — Molnár Róza. — Melczner Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Horkai bácsinak. A „M. O.”-ban melegen ajánlottuk. E lapban ily rovatunk nincsen. — **B. Wasmer Amáliának.** A bábu-lakodalom ugyan csak fényes ünnepély lehetett. Valjon ki volt a násznagy? A másik kívánságot szívesen teljesíteném, ha Mácsika el nem felejtí megírni — hol lakik? — **Baumfeld Ráchelnek.** Kis elbeszélésben nem helyeselhetem azt, hogy Juliska az apa örömét más szülék bánatával akarta megszerezni. Mert a szegény rigó-apa és rigó-anya (s e madárról épen e napokban irtam nektek érdekes dolgokat) ugyancsak megsirathatták, hogy kiszépték fiaikat a fészékéből. Ha gondolkozol fölötte, igazat fogsz nekem adni. — **Antók nővérek.** Már azt nem vártam volna, hogy valaki Forgó bácsitól *német* lapot kérjen magyar lap cserébe. Én csak magyar lappal szol-

galhatok. — **Hornicskó Aftanáz** képtalányrajzai ügyességre mutatnak. Az elsőben kifejezett jó kívánságot köszönöm és viszonzom, de a szerénység tiltja annak közlését. A másik hosszú. — **N. Szokoliba, Bl.** A verselés hiányos, a képtalányok hosszadalmasak. A másikat átadtuk. — **Pest, S. Zsófi.** Az Etelka történetére tán még rátérek. Szorgalmad minden esetre dicséretet érdemel. — **Kovács Margitnak.** A te leveled valóban kedves; a benne foglalt mulatságos eset közlését is ígérem; ha most nem, úgy, ha élünk a jövő Mikulásra bizonyosan meg fog jelenni. — **Preseka Laurának.** Nem, kis lányom, a Rózsa Sándor viselt dolgainak elbeszélésével nem foglak benneteket mulattatni. A nagy lapok is csak azért tették, mert ezt hivatásuk hozza így magával. Az oly emberről mint Rózsa Sándor, ki annyi becsületes embert fosztott meg keservesen szerzett vagyonától s annyi ártatlant s védtelent sanyargatott, jobb hallgatni. Csintalan fiukról szívesen beszélnek nektek, de vén gonosztevőkről nem. A képtalányok ismeretesekek. — **Kerekes Bélának.** Némi bővítésekkel ügyes dolgozatodnak hasznát fogom venni. — **V. Mint a jövő számból meglátandja, fölhasználtuk.** Folytassa. — **Szabó B-a.** A vizimalomról irt cikkecske nem valik be. C ak rajz segítségével és világosabb előadással lehetne a vizimalom szerkezetét megértetni.

TÉLI IDŐJÁRÁS.

Eső.

Jég.

Szél.

A NEHÉZ ÁBÉCZÉ. (Lásd a 299. 1.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**.
Ára negyedévre 1 fnt 20 kr. — Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon. —